

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5.

Den 1ste December 1889.

39te Aargang.

Tale af Præsident Wilford Woodruff,

holdt i Saltjøstaden den 1. September 1889.

(Overfjet fra Deseret News.)

Jeg føler mig meget takkyldig, fordi jeg har Anledning til, her i dette Tabernakel, at samles med mine Venner, de Sidste-Dages Hellige, og med dem at kunne deltage i Nadverens Sakramente, Sindbilledet paa Kristi Legeme, som blev brudt, og hans Blod som blev udgydt for os. Dette anser jeg som et stort Privilegium. Naar jeg samles med de Hellige ved saadanne Lejligheder, tænker jeg ofte paa, om ogsaa deres aandelige Tilstand er saadan, at de værdigen kunne tage Del i samme, og jeg haaber og beder, at Alle, som dermed vise, at de ihukomme vor Herres og Frelseres Lidelse og Dod, idet de nyde af dette Sakramente, ogsaa maa leve saaledes, at de maa agtes værdige til at faa Del i Lammets Bryllups Nadvere, sammen med Guds Profeter, Patriarker og Hellige, som levede i gamle Dage, saa vel som i denne Tid, hvilke Faderen har givet ham — de,

som adlød hans Love, antammede Evangeliets Sandheder og holdt hans Befalinger.

Jeg vil her sige til de Sidste-Dages Hellige, at enhver Mand som holder det hellige Præstedomme, Enhver som er kaldet til at præsidere over Kirken eller nogen Gren af samme, behøver Herrens Hjælp ved den Helligaand til at vejlede og understøtte sig. Vi have bragt i Erfaring, at Frelserens Formaning til hans Apostler paa hin Tid ogsaa passer paa os og vore Omstændigheder, idet han siger: „Men naar de føre Eder frem for Synagoger og Øvrigheder og de Vældige, da betyner Eder ikke, hvorledes eller hvad I skulle tale til Eders Forjvar, eller hvad I skulle sige; thi den Helligaand skal lære Eder i den samme Stund, hvad I bør sige“. Luca 12 Kap. 11—12.

Vi opfatte disse Ord ganske anderledes end mange andre Folk. Som

ofteft falde vi paa en eller anden Veldste, som sidder nede i Forsamlingen. og opfordrer ham til at tale, uden at han veed noget om det eller har forberedt sig derpaa. Paa en vis Maade indtage vi alle en saadan Stilling overfor vore Medmennesker. For min Del maa jeg sige, at jeg aldrig veed, hvad jeg vil komme til at sige til de Hellige, naar jeg staar frem for at tale til dem, men overlader det aldeles til Herrens Vejledning. Derjom Herren ikke indgiver mig Noget at tale, saa vil det visstelig blive meget Lidt, at jeg har at sige til Folket; og det er saaledes med alle de Veldste, der blive kaldede til at belære og undervise Israael. Mine Tølelser og Anskuelser ere, at fra Adams Dage og til nu, har Herren aldrig haft eller faldet et Folk til at opbygge hans Rige og Zion paa Jorden, eller til at prædike Omvendelsens Evangelium til Menneskenes Børn, uden at det maatte stole paa Herrens Bistand.

Herren har lært os ved Aabenbaring, at vi skulde tale efterjom den Helligaand maatte vejlede os. Naar en Mand saaledes taler under den Helligaands Indsydhelse, saa er det Guds Ord; det er Herrens Vilje, det er ligesaa gnyldigt som den hellige Skrift, det er Guds Kraft til Saliggjorelse for hver den som tror. Hvorledes er det? vil man maaste spørge. Fordi den Helligaand er en af Personerne i Guddommen. Gud Faderen, og Gud Sønnen ere i Besiddelse af Vegemer, og Gud skabte selv Mennesket i sit eget Billede; men den Helligaand er en aandelig Personlighed, som vidner til Menneskene om Faderen og Sønnen.

Med Hensyn til den menneskelige Families Rettigheder, vil jeg her sige, at Gud har skænket alle sine Børn i denne Uddeling, saa vel som i enhver anden Uddeling, fuldkommen handle-

frihed. Denne Ret har alletider tilhørt Menneskene under Guds Regjering. De besad den, medens de som Aander besøft sig i Himmelen, for Verden blev skabt, og Herren selv forsvarede denne deres Ret, da Lucifer og en Trebiedel af Himmelenes Hærstorer bleve udstødte. Paa Grund af denne vor Handlefrihed, ere vi ansvarlige Væsener; ansvarlige for hvorledes vi anvende dette Liv, og de Gjæringer, som vi udføre her i denne Tilværelse. Jeg vil her gjentage, hvad jeg saa ofte har fortalt, at jeg horte Profeten Josef sige: „Derjom jeg var Hersker eller Kejser over hele Verden, og havde Magt over alle Mennesker, saa vilde jeg lade enhver Mand, Kvinde og Barn have fuld Frihed til at bekjende sig til hvilken som helst Religion, han eller hun maatte synes bedst om, lige meget hvad den var.“ — Dette er ogsaa mine Anskuelser i saa Henseende. Alle Mennesker, hvad enten de leve under en republikansk eller en monarkisk Regjeringsform, ere berettigede til at nyde fuldkommen Religionsfrihed, saa at de kunde dyrke Gud ifølge deres egen Samvittigheds Bydende, og staa selv ansvarlige for Gud med Hensyn til det Brug, som de gjøre af deres Handlefrihed. Idet vi saaledes indrømmer alle Mennesker denne Ret, gjøre vi ogsaa Krav paa den for vort eget Vedkommende; thi vi bekjende os at tro paa Jesu Kristi Evangelium, som er blevet aabenbaret os ved Engles Bejening til Guds Tjenere, i denne Tid, i hvilken vi leve.

Det blev ogsaa vist Aabenbareren Johannes, og andre af Guds Profeter og Apostler, at i de sidste Dage skulde, blandt mange andre mærkværdige Begivenheder, der skulde gaa forud for Menneskenes Søns Tilkommelse, ogsaa det evige Evangelium blive gjengivet

til Jorden. Apostlen skriver angaaende denne Begivenhed saaledes: „Og jeg saa en anden Engel staae midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som jagde med høj Røst: irygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder den som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder.“ Vi, Sidste-Dages Hellige, tro, at Engle besøgte Josef Smith, som Gud havde oprejst, og gav ham Evangeliets Fylde, og at han blev ordineret under himmelske Sendebuds Hænder, der holdt Røglerne til det hellige Præstedømme, og ligeledes til det aaroniske Præstedømme.

Der er nu hængaaet næsten tredjindstyve Aar siden Kirken blev organiseret, og det faldt i min Lod, at have staaet i Forbindelse med dette Folk i de sidste sex eller syv og halvtredsindstyve Aar. Jeg har rejst sammen med Josef Smith og Apostlerne, samt Mange, der nu ere i Landeverdenen, Hundreder og Tusinder af Mile, for at virke for vore Medmenneskers Frelse. For Nærværende befinde vi os under ganske andre Omstændigheder, end vi gjorde i Kirkens tidligere Dage. Vi have nu vore faste Ejendomme her i Klippebjergenes Dale. Jeg kom her samtidig med Brigham Young, da dette Land var en øde Ørken. De sidst forløbne fyrrethve Aar, i hvilken Tid vi have været her, tilhøre nu Verdenshistorien. Hensigten med vore Bestræbelser er den samme nu, som i Begyndelsen, nemlig, at opbygge Guds Rige paa Jorden, og jeg vil bevidne for de Sidste-Dages Hellige, saa vel som for Verden, at dette Riges Evangelium, der blev bragt Josef Smith af en Guds Engel, vil blive forkyndt i den ganske

Verden til et Vidnesbyrd førend Enden kommer. Det er det samme Evangelium som Jesus og hans Apostler forkyndte, og som Foderne forkastede. Der er kun eet Evangelium, een Frelseplan, og samme er evig og usoranderlig; den kan ikke forandres eller fordrejes, uden at der medfølger Straf. Derfor skriver Apostelen Paulus desangaaende saaledes: „Derjom vi eller en Engel af Himmelen prædikar Eder et andet Evangelium, end det, som vi have forkyndt Eder, han være en Forbandelse.“ Hvad var det for et Evangelium som Paulus, Peter, Jakob og Johannes forkyndte? Det første Princip i det Evangelium var Tro paa Gud; det næste var Omvendelse fra Synd, og derefter Daab til Syndsforladelse. Jesus blev endog døbt af Johannes, for at han kunde fuldkomme al Retfærdighed, efterjom Daaben var en retfærdig Lov og cen af det evige Evangeliums Ordinantser. Det synes, at Johannes i Begyndelsen undsløg sig for at døbe Frelseren, idet han vidste, at denne var uden Synd og at Daaben var til Syndsforladelse, men Jesus svarede og jagde: „Tilsted det nu, thi saaledes bør det os at juldkomme al Retfærdighed“, og derefter døbte han Verdens Frelser. Den næste Evangelium-Ordinantse er Haandspaalægelse for den Helligaands Gave. Det var dette Evangelium, som Apostlerne forkyndte medens de levede. Kirken var i Begyndelsen organiseret og bygget paa Apostlernes og Profeternes Grundvold, med Jesus Kristus som Hovedhjørnesten. Vi læse, at Kristus „bestikkede Røgle til Apostler, Røgle til Profeter, Røgle til Evangelister, Røgle til Hyrder og Røgle til Lærere“, og at de skulde vedblive bestandig i Kirken, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse indtil vi Alle naa

til Enhed i Troen, til Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed og Kristi Fjldes vogne Alder". Herren befalede Josef Smith, at organisere Kirken efter dette Mønster, og han har gjort det. Kirken har bibeholdt denne Organisation fra den Tid til nu, og den vil vedblive i den indtil Menneskenes Søn kommer. Jeg vil med det samme her sige, at der ikke er skeet nogen Forandring med Kristi Evangelium, hverken i denne eller nogen anden Tidsalder; der er end ikke i Evigheden skeet nogen Forandring med Evangeliets Ordinantser, ej heller med det hellige Præstedomme; de forblive uforandrede fra Evighed til Evighed.

Jeg vil ogsaa her bemærke lidt angaaende Præstedømmet. Jesus Kristus er vor højeste Præst, og hans Præstedomme var efter Melkisedeks Orden, som er uden Dages Begyndelse eller Aars Ende, fra Evighed til Evighed. Vi ere blevne lærte at Adam, Seth, Enos, Cainan, Mahalaleel, Jared, Enoch, Methusalem, Lamech og Noa, alle vare Øpperstepræster. I hvilken som helst Tidsalder at Gud end har haft et Folk paa Jorden, saa har dog aldrig nogen Mand været kaldet til at administrere Evangeliets Ordinantser, uden at han var kaldet gennem, og selv erholdt det evige Præstedomme. Vi kunne ikke finde i Bibelen — som er „Juda Træ“, eller Jødernes Optegnelser — at Gud nogenstinde kaldte en Mand til at forrette Offertjenesten, eller udføre nogen af Evangeliets Ordinantser undtagen det skete med og igennem Præstedømmet, og vi tro derfor, at heller ikke noget Menneske i vor Tid har Ret til at administrere nogen af Guds Søns Ordinantser uden at være kaldet og ordineret dertil. Det hellige Præstedomme er det Midde, gennem hvilket Gud vedligeholder Forbindelsen mellem

sig og Menneskene paa Jorden, og de himmelske Sendebud, Englene, som han benytter og sender til Jorden, ere Mænd, der, medens de levede, besad og paa en hæderlig Maade gjorde Brug af deres Præstedomme, og alt hvad Gud har ladet udføre eller ske paa Jorden, for at frelse og ophøje Menneskene lige fra Adams Dage og til vor Verden er gjenløst, er skeet og vil blive udført i Kraft af det evige Præstedomme.

Vore Ældster, der have erholdt dette Præstedomme, blive udsendte uden Pung og Tasse, for at forkynde Evangeliet, og de ere velsignede i deres Arbejde. Det er vissefælgelig sandt, hvad der er bleven sagt om dem, at Gud har kaldet det Skrøbelige i Verdens Dine, for at bekjæmpe de Vises Visdom og for at han kunde gjennemføre sine Beslutninger, og, ligesom Guds Tjenere i gamle Dage, have de lovet Alle, som vilde adlyde Evangeliet, at de skulde faa den Helligaand. Jeg har ofte sagt, og siger det atter, at vi kunde gjerne have blevet ved at prædike til hele Verden, indtil vi vare blevne saa gamle som Methusalem, til ingen Nytte, dersom ikke de Ældstes Vidnesbyrd var blevet ledjaget af den Helligaands Gabe, Utah vilde have været ligeaa øde i Dag, som vi sandt Landet i 1847 — det vil sige, hvad vort Folk angaar. Det er Guds Aand. Vidnesbyrdet om Jesus, som de Hellige have modtaget, ifølge de Ældstes Lofte, da de forkyndte Evangeliet for dem i deres Fødelande, at Folket har følt sig tilknyttet til at indsamles til disse Hjergenes Dale, og dersom jeg vilde opfordre Enhver, som er tilstede, der har modtaget dette Vidnesbyrd, til at rejse sig op, saa vilde hele denne store Forsamling af Sidste-Dages Hellige, uden Tvivl, rejse sig op paa een Gang. Dersom ikke

Folket havde erholdt et saadant Vidnesbyrd, saa vilde de aldrig have forladt deres Fædrenejhem og Benner for at komme her. I vidste at dette Værk var ikke af Mennesker, men Guds Værk, og I bestrakte Eder af al Eders Evne for at blive udfrieede af Babel, fordi I vare paavirkede af Guds Mand, og I slog Eder ikke til Ro, for I emigrerede.

Vi ere kaldede af Gud til at opbygge hans Zion her paa dette Josefs Arveland. I ere i Besiddelse af Bibelen, som den kristne Verden siger, at den iror, og I have ogsaa Mormons Bog, som I tro paa. Disse to Optegnelser og Abenbarelses fra Gud bære Vidnesbyrd om den Tid, i hvilken vi leve. Esajas hentydede til Eders Historie; Eders Rejse til de vestlige Dale, saa vel som Eders Gjerning her, og dersom I ikke vare blevne indsamlede hertil, saa vilde mange af Profetierne i Bibelen ikke vare gaaet i Opfyldelse. Der ere Mange, som ville paaftaa, at disse Abenbaringer skulde forstaaes aandeligt, og at de ikke maatte forstaaes at skulle opfyldes bogstaveligt. Vi ere dog, i saa Henseende, af en anden Mening. Vi tro nemlig, at hvad Gud har sagt os gjennem sine Tjenere, mener hvad der er bleven sagt, og at de sagde hvad de mente. Sandt nok, vi have maatte gennemgaa megen Forsøgelse, men i saa Henseende, ere vi ikke nogen Undtagelse fra Guds Tjenere og Folk i andre Tidsaldrer. De Optegnelser, som have naaet at komme i vor Besiddelse, bære Vidnesbyrd derom. Gud og hans Kristus, samt Lys og Sandhed have modt Modstand fra Begyndelsen og indtil denne Dag. Det er den samme Strid, der begyndte i Himmelen, som er bleven forsat hele Tiden, og vil vedvare indtil Slutningsscenen, da han,

som har Ret til at regjere paa Jorden, skal komme i Himmels Sær i stor Herlighed og Magt, for at tildele Enhver efter deres Gjerninger her i Livet.

Vi leve paa en høist mærkværdig Tid, og jeg vil her sige, at dette er Guds sidste og store Uddeling til Menneskene. Lad os betragte og se i hvilken Tilstand vor Nation og hele den kristne Verden befinder sig. Man har ingen Tro paa, at de Profetier, der omtale de sidste Dages store Begivenheder ville gaa i Opfyldelse. Jeg, for min Del, har fundet, at Herren er bleven meget upopulær i denne Tidsalder, og hans Abenbarelses ligejaa. Man har udelukket Bibelen fra Almuefolkerne. Der er naturligvis en vis ydre Kristenbekjendelse blandt Folk, men paa samme Tid finder man en afgjort Bantro og Ueggholdighed for Bibelens Indhold og Forudsigelser. Mange tro, at Døden er Enden paa Menneskets Tilværelse, og at der ikke er noget Liv efter dette. Kan noget fornuftigt Menneske virkelig tro, at Gud har to eller tre hundrede tusinde Millioner Aander, og givet dem Legemer, for blot at lade dem komme her paa Jorden en kort Tid, og derpaa at lade dem dø, forsvinde og blive aldeles tilintetgjorte? For mig synes det umuligt at noget fornuftigt Menneske kan nære saadanne Tanker, da det strider mod sund Fornuft og moden Dømmekraft. Den ene Slægt efter den anden har levet paa Jorden og er ved Døden indgaaet i Aandeverdenen, og vi have saaet et begrænset Indblik i Guds Handlemaade med dem der, Profeterne, Apostlerne og Patriarkerne have efterladt os deres inspirerede Vidnesbyrd i Skrifterne, til vort Brug og Gavn, og vi vilde derfor komme til at staa til Regnskab for Maaden hvorpaa vi have brugt vor Handlefrihed, og hvorledes vi stille

os her, med Hensyn til Guds Ord, der bliver os meddelt.

Jeg bærer mit Vidnesbyrd om, at Himmels Gud har udraaft sin Haand, for at oprette sit Rige, opbygge sin Kirke og Zion, paa Apostlers og Profeters Grundvold, med Jesus Kristus, som Hovedhjørnestenen. Vi leve paa en Tid, som er meget forskjellig fra nogen anden Uddeling. Den Uddeling, som blev indført med den første kristne Tidsalder, kan kaldes en Apostels-Uddeling.

Frelseren kom hertil Jorden, og i Rjødets begyndte sin præstelige Virksomhed, da han var 30 Aar gammel. Efterat have arbejdet i halvfjerde Aar, blev han forskæftet og dræbt, hvorved visse profetiske Udsagn, angaaende ham, gik i Opfyldelse. Han nedlagde sit Liv som et Forjøningsoffer for Verdens Synd. Naar Menneskene blive opfordrede til at omvende sig fra deres Synder, saa menes dermed deres egne personlige Synder, og ikke Adams Overtrædelse. Hvad man kalder Arbejdsynd, blev forjonet ved Kristi Død paa Korset, uden Hensyn til Menneskets egne Handlinger; men han led ogsaa, og forsonede ved dette Offer, for Menneskenes personlige Synder, men dog paa den Betingelse, at de viste Udydigbed til Evangeliet som Frelserens Plan, saa snart som det blev dem forkyndt. Vi ere blevne kaldede til at forkynde dette Evangelium for Menneskene; til at opfordre dem til at omvende sig og lade sig døbe til Syndsforladelse, og at love dem den Helligaands Gave, paa Betingelse af Udydigbed og Trofasthed, og den vil vejlede dem ind i al Sandhed og befri dem fra Mørke og Tvivl. Frugterne af Guds Tjeneres Prædiken ses hver Dag, i det som dette Folk udfører. Det er vor Pligt, at blive ved med at advare vore Medmennesker og

indjante dem til Guds Israel. Vi ville blive kaldede til Ansvar for Gud, dersom ikke vi gjøre vor Pligt; dersom vi ikke advare Nationerne. Naar en Nation eller Stad er bleven moden i Ugudelighed, saa har Herren altid oprejst og sendt den Profeter for at advare den om den forestaaende Odelæggelse, der, som Straf, ventede den, med mindre den vilde omvende sig fra sine Synder. Saaledes oprejste Herren Noa, og befalede ham at prædike Omvendelse til Folket, samt ogsaa underviste ham om hvorledes at bygge Arken, hvori Enhver, der vilde tro hans Vidnesbyrd, vilde kunne finde Frelse. Enof og hans Folk vare ogsaa stillede under ganske andre Forhold end den øvrige Verden paa den Tid, og de Ugudelige søgte at berove ham Livet, men Guds Kraft var over ham i en saadan Grad, at hans Fjender skjælvede ved at høre hans Røst, og frugtede ham. Til sidst blev han og hans Folk forvandlede og borttagne fra Jorden, medens de Ugudelige bleve overladte til deres Skjæbne og udryddede. Det samme hændte med Zoderne, som en Folge af, at de forkastede Sandheden og mishandlede dem, som bleve sendt til at advare dem. De ihjelstog Herrens Tjenere og forkastede Messias. Alt, hvad der var profeteret angaaende dem blev opfyldt bogstaveligt. Betragtet som en Nation, vare Zoderne tilintetgjorte, deres Tempel var lagt i Ruiner og de, som ikke omkom ved Sværdet, bleve bortførte i Fangenskab. Saaledes har dette Folk, i de sidstforløbne 1800 Aar, været nedtraadt af Hedningerne.

For Nærværende hersker der en stærk Tilbøjelighed hos Zoderne efter at vende tilbage til deres gamle Fædreland, for at gjenopbygge deres Stad og Tempel, og det er en Mand, som tilskynder dem til at berede sig for

Silohs, deres Konges, Komme. Dette vil ogsaa ske i sin Tid. Vi, Sidste-Dages Hellige, bør ogsaa sætte vor Tillid til Gud og hans Forjættelser, og vi maa læse de Mabenbaringer, som ere os givne, og sætte tilbørlig Tillid og Pris paa dem. Vi ere i Guds Haand; han raader over vor Skjæbne, saa vel som denne Nations. — Alle ere afhængige af Guds Magt. Vi bør lægge vel Mærke til Tidernes Tegn, thi de vise sig tydeligt for vore Øjne. Dette Værk er ikke vort eller andre

Menneskers Værk, men dersom vi ere trofaste i at udføre den Gjerning, der paahviler os, saa vilde vi erholde vor Arvedel paa Jorden, ifølge Guds Forjættelse.

Mit Ønske er, at vor himmelske Fader vil velsigne os, saa at vi maa forblive tro imod ham og hverandre indbyrdes. Og maatte vi af al Magt bestræbe os for at opbygge Zion og forherlige Guds Navn paa Jorden, saa at vi tilsidst maa erholde vor Løn med de Trofaste, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

En katholsk Præsts Omvendelse.

En Böhmer ved Navn Walter Detrich, omtrent 50 Aar gl., annammede for nogle Maaneder siden de Sidste-Dages Helliges Lære. Indtil da havde han været Præst i den romersk-katholske Kirke. Afvigte Marts Maaned, medens han rejste i Tyskland, fik han at se nogle af vor Kirkes Skrifter, hvilke gjorde et dybt Indtryk paa ham. Han opsogte en af vore Missionærer, Christian Meyer, og blev efter flere Samtaler med ham overbevist om Evangeliets Sandhed og blev døbt af Eldste Meyer, den 22. Marts 1889 i Nürnberg, Bajern. Nogle Dage senere traf han, i Stuttgart, Broder John Beck og blev af ham ordineret til Præst og sendt som Missionær til Böhmen. Resultatet af hans Virksomhed blev, at femten Personer bleve døbt i Løbet af et Par Maaneder. Den 21. April blev Br. Detrich ordineret til Eldste af Br. Beck. Ved at forlade den katholske Kirke paadrog han sig megen Forfølgelse, og det varede ikke længe, førend han blev arresteret paa 62 forskellige Klagepunkter. Han blev dog snart sat paa fri Fod med Paabud at indfinde sig til Forhør paa en bestemt Dag. Han benyttede imidlertid sin Frihed bedre og rejste strax til Schweiz og blev i Bern en Maaned. Saa gif han atter tilbage til sin Familie i Böhmen. Under hans Fraværelse havde de alle haft Kopperne, og et af Børnene var, som Folge af den frygtelige Sygdom, afgaaet ved Døden. Nu var Politiet efter ham sent og tidligt, og han jøgte derfor Ly i Skovene og i Klostrene, hvor hans tidligere Trosbrodre villigt skjulte ham, medens de usjægerligt lyttede til hans ny Fortolkning af Bibelen. I Slutningen af September begav han sig atter til Bern i Schweiz og derfra til Liverpool i England, hvor han efter Aftale traf sammen med de øvrige af Familien og med dem begav sig til Amerika med Dampskibet „Wisconsin“ den 5. Oktober, og befinder sig nu i Salt Lake City.

Den 1ste December 1889.

Nogle af de Helliges Pligter.

Vi have ved mange Lejligheder opdaget, at der findes nogle af de Hellige, som ere meget ubise i deres Opførsel, idet de ofte tillade sig, at benytte Udtalelser der ere upasfende og stødende i sin Beskaffenhed, og dette især til dem som ere udlig indkomne i Kirken, og selvfølgeligen have kun ringe Erfarenhed. Begrundet herpaa ville vi sige til alle de Hellige: vær vise og betænksomme i Eders Ungang med hinanden, og udbiis den tilbørlige Agtelse og Opmærksomhed, som sømmer sig for Mænd og Kvinder, der have paataget sig Kristi Navn, thi der hviler paa enhver et stort Ansvar i saa Henseende. Frelseren sagde ved en vis Lejlighed, saaledes: „Men hvo som forarger Een af disse smaa, som tro paa mig, ham var det bedre, at der blev hængt en Møllesten om hans Hals, og han var sænket i Havets Dyb“. Han siger ogsaa: „Vee Verden for Forargelser. Vel er det fornødent, at Forargelser skulle komme; dog vee det Menneske ved hvilket Forargelse kommer“. Hvor mange af de Sidste-Dages Hellige have taget disse betydningfulde Ord i Betragtning? Vi frygte kun meget faa. Dersom de tilfaldt havde lært denne Undervisning, saa vilde altid deres Ord være venlige og opmuntrende, som en Følge af ædle Betragtninger og Kjærlighed til Næsten.

Den højt elskede Apostel, Johannes, udtaler sig saaledes: „Hvo som siger, at han er i Lyset, og hader sin Broder, han er endnu i Mørket. Hvo som elsker sin Broder, bliver i Lyset, og der er ingen Forargelse i ham. Hvo som hader sin Broder, er i Mørket, og vandrer i Mørket, og veed ikke hvor han gaar, fordi Mørket har forblindet hans Øjne“. Der er vissefælgelig ikke Mangel paa Undervisning eller Lærdom, thi de Hellige have ikke alene Bibelen og Mormons Bog, men mange andre nyttige og gode Bøger, hvorfra de kan hente Kundskab og Oplysning, og desuden mange trofaste og erfarne Mænd, der have forladt Alt, som er, til dem, dyrebart og hjært i Verden, netop i den Hensigt, at gjøre godt, at undervise, opmuntre, trøste og belære Alle som ville lytte til dem. Vi ville derfor sige til de Hellige, benyt den kostbare Tid, som Eder er givne, og lev dagligen ifølge Evangeliets Fordringer, saa at I maa blive delagtige i de Betsignelser, der ere lovede Alle, som forblive trofaste indtil Enden, nemlig, det evige Liv.

P.

Ankomst.

Den 28. November ankom følgende Brødre fra Zion: C. E. Thorstenssen, S. Erikfen og J. G. Jørgensen.

Det er os en Glæde at kunne byde disse Brødre velkomne, og vi haabe, at Guds Betsignelse maa følge dem i deres Bestræbelser, at sprede Lys iblandt Folket i disse Lande.

Beskikkelse.

Disse Brødre ere herved beskikkede at virke som Missionærer i følgende Konferencer: C. E. Thorstenssen paa Skandinaviens Stjernes Kontor; S. Erikfen i Stockholms Konference og J. G. Jørgensen, i Kristiania Konference, under sammes respektive Præsidenter.

C. D. Fjeldsted,

Præsident for den skandinaviske Mission.

Korrespondancer.

Ombord i Dampskibet „Wyoming“
den 4. November 1889.

Præsident C. D. Fjeldsted.

Det er os en Glæde, at kunne underrette Dem om, at vi ere lykkelig og vel komne i Nærheden af den amerikanske Kyst. Vejret har været mildt og behageligt og Solen har befinnet vor Vej over Oceanet og gjort baade Sjæl og Legeme godt hos alle, der have været i Stand til at komme paa Dækket. Der har naturligvis været en Del Søjhyge, men den gjorde, hvad de Fleste angik, kun sin Ret gjældende nogle Dage, og vi føle os derfor takskyldige til vor himmelske Fader, der har velsignet og bevaret os indtil denne Dag.

Skibets Besætning, fra den højeste til den ringeste Embedsmand, saa vel som Mandskabet, have vist os al mulig Forekommenhed og Opmærksomhed, og for dem der ikke have været søjhyge, har vor Rejse saaledes været en behagelig Lyktur.

Ombord i Dampskibet „Wyanoke“,
undervejs til Norfolk i Virginien,
den 7. November.

Vi naaede Ny York sent om Aftenen den 5. dennes, men kom ikke i Land før den næste Dags Formiddag, efterat vi havde passeret Quarantaine Doktorens Undersøgelse. Alle vare dog raske nok, skjønt nogle faa Personer vare ramte efter Søjhygen. Vor Bagage blev efterseet af Soldvæsenet, men vi fandt nogle af Kasserne i en meget ramponeret Tilstand, skjønt det ikke kan siges, at de vare skete tilregnelig Overlast ved at haandteres. Nogle af dem vare saaledes blot jømmede sammen, og

havde tilshneladende de daarligste Hængsler og Laase, som maasse havde været at finde; dertil vare nogle af dem meget store og tunge, men elendigt tilsnorede med gamle Tojsnore eller Sejlgarn, saa at det næsten vilde have været et fandt Under, om de ikke faldt fra hverandre ved blot at rystes. Andre vare daarligt mærkede, og vi havde derfor nok at gøre for at bøde paa disse Ulempen, saa godt vi kunde. Alle Brodrene fra Zion have, med Beredvillighed, gjort alt hvad vor Leder, Biskop Skanck, og hans Hjælpere have anbefalet, som gavnligt for Selskabets aandelige og timelige Vel, og den bedste Forstaaelse hersker derfor iblandt os.

Vi have nogle italienske Emigranter ombord, som synes at være en fuldkommen Modsatning til „De Sidste Dages Hellige“, men paa Grund af de Helliges Taalmodighed og tolv unge haandfaste Brodres Marvaagenhed, der havde Vagt i Løbet af Natten, gik alt fredeligt og roligt af, og vi hilsede denne skønne Morgen, med Taknemmelighed og Glæde over en hjærlig Faders Velsignelse over sine Børn, som have begivet sig paa denne Rejse, for at vise Udydighed til hans Befalinger.

Vi vente at naa Norfolk, i Virginien, i Aften omtrent Kl. 5 og ville da derfra begynde Rejsen over Land, paa Jernbanerne. Vi sætte vor Lid til den Almægtige, og tro, at vore egne og Venners Bønner, for en lykkelig Rejse, vil finde Velbehag hos vor Fader i Himmelen, og at vi skal opfylde Profetens Ord, som siger, at „Herrens Forløste skal komme til Zion med Frydsejng, og evig Glæde skal være paa deres Hoveder.“

Idet disse Linier ville blive de sidste, som vi agte at jende forinden vi have naaet vor Keffes Maal, ville vi herved jende vor forenede Hilfen til Dem og Brødrene paa Kontoret, samt alle de Hellige og vore Venner i de standina-

viffe Lande, og undertegne vi os paa hele Selskabets Vegne, som Deres Brødre i Herrens Tjeneste:

A. L. Skanckh.

D. Oljon.

E. C. A. Christensen.

Fragmenter af Astronomiens Filosofi.

Under denne Titel har den ansete filosofiske Forfatter Johannes Huber givet en kritisk Udsigt over de store Problemer, som Granstningen af Universet med dets Uendelighed af Kloder stiller Mennefskaanden, og har i korte, klare Træk fremstillet de forskjellige Løsninger, Astronomerne have givet dem. Han er derved gaaet filosofisk til Værks, thi stadig bestræber han sig for at jamlø de i visse Enkeltheder afvigende Hypothelser under høiere, almindelige Synspunkter. Gjennem Hubers Fremstilling vinder man Indsigt i Astronomiens nuværende Tilstand, man faar et godt Begreb om, hvad Vidensfaben paa sit nuværende Udviklingsstrin med Sikkerhed ved, og hvad der hører til Hypothesernes mere eller mindre usikre Religion. Da Astronomiens Filosofi afhandler mange Emner, der frembyde den mest levende Interesse for det dannede Publikum, skulle vi af Hubers særdeles beaandede Fremstilling fremdrage et Par Momenter, som maa siges at være særlig fængslende for Tanken.

En stor Mangfoldighed af Legemer møder det forskende Øje, der stirrer ud i det uendelige Himmelfrum. Snart vise sig Taager og Dobbelttaager af de forskjelligste Former, idet nogle Materie synes at være i fuldstændig

Oplosning, medens der hos andre iagttages en Fortætning lige som en Kjerne-dannelse. Man ser Sværme af Meteoriter og Kometer, der afvige fra hverandre jaavel i Bevægelsens Retning som i Banens Art og maafe enten ere Støv af sprængte Verdenslegemer eller Materialet til Dannelsen af nye. Der fremtræder Sole, som endnu brænde eller ere nær ved at udslukkes og kun ved en forbigaaende Opblussen vidne om deres Tilværelse, Sole der enten bevæge sig fjernt fra hverandre eller som Dobbeltstjerner eller flerfoldige Stjerner ere nærmere forbundne med hverandre til særskilte Systemer. Forfæren skuer endelig Planeter, der tredje om et Centrallegeme og paa deres Vej ofte selv ledsages af andre Stjerner som Drabanter. Og hvor uhyre stor er ikke alle disse Himmellegemers Skare! Taager ere fundne i Tusindvis, det bevæbnede Øje antages at kunne se med et rundt Tal halvanden hundrede Millioner Stjerner. Tænker man da paa de Planeter, der, uden at de kunne iagttages af os, sandsynligvis dreje sig om fjerne Sole; paa Kometerne, om hvilke Keplers mente, at de ere lige saa talrige som Fiskene i Havet, og paa de med dem beslagtede Meteoriter, som efter J. N. Meyers Hypothese nære Stjernernes Brand, jaa overvældes vi

af en Følelse af Afmagt til at uopspænde og udtømme denne Rigdom. Ved Synet af disse fremmede Verdenser vaagner den menneskelige Forsterdrift. Den retter Spørgsmaal paa Spørgsmaal til dem, og er det end lykkes dem at afløse dem mange af deres Hemmeligheder, er der dog andre, hvilke den for stedse synes at ville beholde hos sig selv. Fremfor alt finde vi det allerede indenfor Grænserne af vort Fixstjerne-system paafaldende, at der her ikke viser sig nogen Regelmæssighed i Stjernernes Gruppering. Snart vise de sig sammentrængte til store Hobe, snart fremtræde de enkeltvis spredte i Rummet, saa at man kunde tvivle om, at der her hersker en bestemt Orden. Måder har søgt at fjerne denne Tvivl, idet han har troet at kunne forstikre, som et fastslaaende Resultat, at vor Fixstjerne Verden er en inderlig forbunden Organisme, hvori en dynamisk Midtpunkt holder alt i Orden og regelret Gang.

Det er nu dog ikke blot et enkelt Fixstjerne-system, der med Myriader af Sole lyser for vore Blikke, men i det Fjerne danner endnu andre Systemer, adskillte fra vort ved en dyb Rats uhyre Vidder. Vi skjelne altsaa mellem dem, om, lige som Lyset fra dem endnu kommer til os, ogjaa Gravitationen slunger et Baand mellem dem ud over deres mægtige indbyrdes Afstande. Vi spørge, om Universet med alle sine Dele maasse danne en stor mekanisk Enhed, eller om det muligvis er en Kæmpeorganisme, i hvilken Fixstjerne-systemerne ere de fornemste Organer medens de enkelte Stjerner svare til Organismens Celler. Her rejser der sig en Række Problemer. Have Fixstjerne-systemerne som Helhed en Bevægelse, af hvad Art er den? Hvis den er fremadskridende, i hvad Retning

finder den da Sted? Nærme Fixstjerne-systemerne sig maaste hverandre under deres Bevægelse? Hvad Form have deres Baner? Har Universet selv en Skikkelse, og hvorledes er da denne? Det er Spørgsmaal, som vel kunne stilles, men som vanskeligt nogeninde ville kunne besvares. Man har troet at kunne bestemme Formen af det Fixstjerne-system, hvortil vi høre, idet man har betegnet den som linjeagtig; vort Fixstjerne-system kunde da sammenlignes med et tykt Forstørrelsesglas, og ject fra Universets Dybder, fra et andet Fixstjerne-system, vilde det da vise sig omtrent i samme elliptiske Skikkelse som Stjernetaagen i Stjernebilledet Andromeda.

Videnskaben har gjort Forsøg paa at bestemme disse Fixstjerne-systemers Afstande, lige som den indenfor vort eget System har bestræbt sig for at beregne, hvor langt en Mængde Stjerner er fra os. Allerede Solens Afstand fra Jorden er uhyre stor, idet den beløber sig til tyve Millioner Mil. Et Jernbanetog, der tilbagelagde syv Mil i Løbet af en Time, altsaa gik hurtigere end vore Kurertog, vilde være halvfjerde hundrede Aar om at komme fra Jorden til Solen. Men denne Afstand viser sig at være højt ubetydelig, naar vi sammenligne den med Afstanden mellem vort Sol-system og vor Jord og de Fixstjerner, som hidtil ere befundne at staa disse nærmest. Lyset tilbagelægger, som bekendt i Løbet af et Sekund end en Strækning af 42,000 Mil, men trods denne Hurtighed behøver Lyset fire, jex, ti, tolv og nitten Aar for at naa til os fra de nærmeste Fixstjerner. Til at gennemløbe vort Fixstjerne-system fra den ene Ende til den anden i lige Linje vilde Lyset bruge mellem otte og nitstinde Aar. Men selv disse Afstande, der næsten

ere ufattelige, forsvinde dog i Forhold til dem, der beregnes mellem de enkelte Fixstjernesystemer. Den ældre Herschel antog, at Lyset vilde være to Millioner Aar om at naa til os fra den fjerneste Taageplet, der kunde iagttages gjennem hans Teleskop, og efter de nu foreliggende Data maa man, som Mådlere paaftaar, mindst gjøre dette Tal ti Gange større. Følgelig viser det Billede, som Lyset bringer os fra hine fjerne Verdensegne, ikke Stjernerne saaledes, som disse ere nu, men som de vare for tusinde Aar eller for Millioner Aar siden, da Lystraalen forlod dem. Disse Lysbilleder af en længst forgangen Tilstand hos Stjernerne vidne om, at Verdens Varighed strækker sig lige saa langt i det Uendelige som Rummet's Bidder. Lystraaler, der udgik fra hine fjerne Verdens, for vor Jord blev til, træffe nu vort Øje, og selv om Tusinder af hine Verdenser gif til Grunde, vilde vort Blik dog ikke blive noget vaer, det vilde først efter Millioner af Aar forbausjes over, at Verdenser, der forlængst vare forsvundne, havde ophørt at eksistere. Meget er allerede forlængst forsvundet, for det bliver synligt for os, meget er blevet anderledes, for Fremtiden lofter Støret for Fortiden. Fra Jordens Stjod bringer Geologen Levninger for Dagen af de Væsner, der beboede Jorden, før denne fik sin nuværende Karakter, og disse Levninger ere Vidner om en længst forsvunden Natur og lige som Profetier om alle de Forandringer, Jordlegemet siden hin Tid skulde gennemløbe. Men hvad skulle vi sige til hin profetiske Drøm, hvori vi bringes af Fænomenerne af en Lyssverden, der maatte for Millioner Aar tilbage har ophørt at være til? Hine Lystraaler, som nu strømme os i Møde, forlod maatte Kloderne paa et Tidspunkt, da Materien endnu be-

findt sig i sin usuldkomneste Tilstand. Saaledes som hine Lyssverdenser nu vise sig for os, vare de maatte en Gang, men de ere siden gaaede deres Fuldeendelse imøde, de ere blevene Verdenser lige som vor Verden, men kun de korte Martusinder, i hvilke menneskelig Beregning har fundet Sted, erfarede ikke noget derom. De Slutninger, som lade sig udlede af Tidsvarigheden ved Lysets Forplantning, have fundet en aandrigh Fremstillere i Eberth. Lad os tænke os, siger han, at en med en uendelig stærker Synskraft udrustet Tilskuer har taget Fodfæste paa en Stjerne af tolvte Størrelse, som er langt borte, at Lyset behøver firetusinde Aar for at komme fra den til Jorden. En saadan Tilskuer vilde i dette Øjeblik se Jorden, saaledes som denne var beskaffen paa Abrahams Tid. Lad os dernæst tænke os, at denne Tilskuer bevægedes med en saadan Hurtighed fremad i Retningen af vor Jord, at han f. Ex. i Lobet af en Time næmede sig denne indtil en Afstand paa tyve Millioner Mil, at han altsaa befandt sig i samme Afstand fra Jorden som Solen, i hvilken Afstand Jorden maatte vise sig for ham, saaledes som den havde været for otte Minuter siden — lad os tænke os dette, og man vil uimodsigelig heraf kunne udlede den Kjendsgjerning, at hele Verdenshistorien fra Abrahams Tid indtil den Dag idag i Lobet af en Time er bleven fort forbi denne Tilskuers Øje. Thi da han satte sig i Bevægelse, saa han Jorden, saaledes som den var for firetusinde Aar siden. Da han havde tilbagesagt Bejen, altsaa efter en halv Times Forløb, iagttog han Jorden i den Tilstand, hvori den befandt sig for tusinde Aar tilbage, og efter en Times Forløb viste Jorden sig for ham, saaledes som den nu er.

Hvis der paa ethvert Punkt af

Rummet fandtes et med den fornødne Synskraft udrustet Øje, maatte alle de i Univerjet stedfindende Begivenheder til ethvert Tidspunkt møde et Øje, i hvilket de affjælede sig som nutidige; det længst Forbigangne vilde blive anskuet som et endnu Nærværende, og Verdensrummet vilde paa den Maade komme til at omslutte Billeder af det Forbigangne, det vilde blive et Arkiv, hvis Indhold var den rene, umiddelbareste Sandhed. Lige som Newton kaldte Rummet Guds Sensorium eller Sanseredskab, saaledes fremholder ogsaa Eberth denne Ide, naar han vil anskueliggjøre Guds Ubidethed derved, at man maa forestille sig Gud som iagttagende fra ethvert Punkt af Rummet. Astronomen Proctor tiltræder denne Opfattelse. Han mener, at alle de Begemer, vi gjennem vore Teleskoper kunne se paa Himlen, høre til vort Fixstjerne-system, men nægter ikke, at der foruden dette kan findes andre Fixstjerne-systemer i det uendelige Rum, der ligeledes sende os deres Lys, hvilket vi rigtignok ikke formaa at sanse, og som behøve Millioner af Aar til at overbringe os deres Lysbudskab. Proctor fremhæver, at hvis Gud vilde se fra hvert Punkt i Rummet, kunde der for hans Øje ikke gives nogen Tidsfølge, men Fortid og Nutid vilde være paa en Gang tilstede for ham.

Hverken i Aandens Verden eller i denne Verden gives der noget Hvilede. Fra Stoffets Grunddele indtil Verdenslegemernes Kolosjer finder en uophorlig rumlig Bevægelse og en dermed sammenhængende Tingenes Forvandling Sted. Lad os tænke os, at vort Syn blev skærpet saaledes, at det i Kraft kunde maale sig med de stærkeste Teleskoper, og lad os forestille os, at det der er adskilt ved store Tidsafsnit, sammentrængtes, saa vilde pludselig al

Tilværelsens No forsvinde. Vi vilde se de utallige Fixstjerner bevæge sig gruppevis i forskjellige Retninger; Taagepletter vilde drage omkring som kosmiske Skyer, fortættende eller opløsende sig. Mælkevejen vilde paa enkelte Punkter fordele sig og sønderrive sit Slør. Paa ethvert Punkt af Himmelhvælvingen vilde der herske Bevægelse, lige som denne hersker paa Jordens Overflade i de spirende og blomstrende Planteorganismer. Skjønt de saakaldte Fixstjerner's Stedforandringer foregaa med stor Hurtighed, synes de dog som en Følge af den uhyre Afstand saa smaa, at der vil udtræves Aarhundreders omhyggelig og udholdende Observation, inden det vil kunne lykkes at fastsætte disse Forandringer's Størrelse og Retning. Vor Sol, der iler fremad i Rummet, dragende sine Drabanter med sig, skal efter Struve's Antagelse aarlig tilbagelægge over tredive Millioner Mil eller endog, som Bessel har beregnet, daglig 834,000 Mil. Solens Bevægelse er næppe retlinet, men vi ere for Øjeblikket aldeles ikke i Stand til nærmere at angive den Bane, i hvilken Bevægelsen sker, eller det Midtpunkt, hvorfra den Kraft, som er nødvendig til denne Bevægelses Vedligeholdelse, udgaar. Den moderne Videnskab har altsaa grundig brudt med Fortidens Opfattelse i Følge hvilken Fixstjernehimlen var den fuldkomne Roligheds Region, i hvilken der hverken gaves Opstaaen eller Forgaaen. Ikke blot enhver Ting paa en Stjernes Overflade har sin Udviklingshistorie, men Stjernen selv har en saadan. I de mange Former, hvori de kosmiske Individer træde os imøde, lige fra de formløse Taager til Meteoriterne, tror man at erkjende de Trin, som en Stjerne maa gennemskride under sin Livsvandring. „Lige som vi i vore Skove“, siger Alexander

Humboldt, „samtidig kunne se den i samme Træart paa alle Udviklingsstrin af dens Væxt og af dette Syn, af denne Rørgiftens modtagne Indtrykket af en fremadskridende Livsudvikling, jaaledes erkende vi ogsaa i den store Verdenshave den succesive Verdensudviklings forskjellige Stadier“.

Blandt alle de Spørgsmaal, som rettes til Stjernerne, er maaske intet blevet saa hyppig stillet som det, om der paa dem lige som paa Jorden findes selvbevidste Væsner. Filosofer, Digtere og Naturforskere have besvaret dette Spørgsmaal. Vi forbigaa her, hvad den klassiske Oldtid og den kristelige Middelalder lærte angaaende denne Sag, og holde os til de i den nyere Tid fremsatte Anskuelser. Da Kopernikus havde ført det videnskabelige Bevis for, at Jorden ikke modtog den centrale Stilling i Verdensaltet, som var vindiceret den, men at den var en Planet, der kredsede omkring Solen, da gif, som Goethe har bemærket, ikke blot Sansernes Vidnesbyrd, men ogsaa en poetisk-religiøs Troes Overbevisning op i Nog. Lige som Kirkefædrene tidligere havde afvist Tanken om Antipoder, fordi de betragtede den som farlig for den kristelige Være, jaaledes stemmede man sig fra det kirkelige Standpunkt endnu mere imod denne Degeneration af Jorden, af den Stjerne, paa hvilken den gnddommelige Verdensstyrelses største Kjendsgjerninger skulde være foregaaende. Ikke blot katolske Theologer, men i endnu højere Grad protestantiske ivrede med det nye Verdenssystem. Forintogte den romerske Kurie Galilei, forjndede Theologerne sig ikke mindre mod Kepler. Kopernikus' Være virkede befrngtende paa den italienske Filosoj Giordano Bruno, der lærte, at Universet var uendeligt, og at alle Stjerner vare beboede. Denne Opfattelse deltes i de

følgende Aarhundreder af de mest fremragende Filosofer og Naturforskere. Blandt de seneste af disse vilde vi fremhæve H. C. Ørsted, Arago, Brewster og Secchi. Derimod hævdede Hegel og hans Skole, som gjorde Fordring paa at være i Besiddelse af den absolute Viden, at der kun paa Jorden fandtes selvbevidste Aander, og uagtet Heglianismen var pantheistisk, havde den dog i sin Theori om Menneskets Værdighed og Verdensstilling et Berøringspunkt med Kristendommen. Hegel indsaa, at Menneskeaanden ikke kunde gjøre Fordring paa en absolut Viden, hvis man indrommede, at der ogsaa paa andre Stjerner udviklede sig Intelligenser, som muligvis overgik Menneskets. Paastanden om absolut Viden i Filosofien medfører altsaa, at den menneskelige Intelligens maa sættes som den højeste og eneste. Vender man sig fra den filosofiske Spekulation til Naturvidenskaben, giver den mange interessante Fingerep med Hensyn til de mulige Beboere af Universets øvrige Kloder. Det maa vel betragtes som almindelig indrommet, at højere Organismer først kunne være Resultatet af en længere Organisationsproces jaaledes, at Livet overhovedet ikke er muligt paa en Stjerne, der endnu eksisterer enten som en Taagemasse eller befinder sig i en ildfyldende Tilstand. Tidligere antog man, at det organiske Liv vilde do ud ved en Temperatur af omtrent 60 Gr. Reaumur, men senere er det ved Experiment godtgjort, at Infusorier endnu formaa at leve ved en Varme af 173 Gr. Reaumur. Den Hede, der findes paa de Stjerner, som ere en ildfyldende Masse, overstrider dog langt den Temperatur, indenfor hvilken Livet er muligt; thi ifølge Bischof skal den glødende Taage, i hvilken Jorden en Gang var opløst, have haft en Temperatur 1600

Gr. Reaumur. Derfor vil man ikke paa de brændende og lysende Fjg stjerner kunne tænke sig Organismer og endnu mindre højere Organismer, hvis man da ikke vil se bort fra alle naturlige Betingelser for deres Eksistens.

Det vil da ikke kunne falde nogen Naturforsker ind at forudsætte menneskelignende Beboere paa vor Sol, der endnu befinder sig i en glødende Tilstand. Men selv om Solen var afkjølet saaledes, at Livet kunde opstaa og udvikle sig paa den, vilde dog de der herskende Gravitationsforhold bevirke, at Organismerne maatte være af en anden Art end Mennesket. Et Legeme, der vejer fire Hund paa Jorden, siger Mødler, vilde paa Solen tynges med et Centners Vægt. En faldende Gjenstand tilbagelægger ikke som her 15 Fod, men 420 Fod i det første Sekund, og falder altsaa med et Studs Kraft. Under saadanne Forhold vilde et Hagelkorn dræbe os, og det Jodskifte, som vi her ere vant til, vilde knuse Joden. Vi vilde have den største Nød med at bevæge os fremad, og efter saa Skridt vilde vi være fuldstændig udmattede. Ikke et eneste levende Væsen paa Jorden vilde kunne trives under slige Forhold,

og selvfølgelig kunne vi med Bestemthed sige, at de Skabninger, der findes hos os, ikke ville kunne træffes paa Solen. Det er positivt vist, at ikke en eneste jordisk Skabning besidder tilstrækkelig Kraft til at kunne bevæge sig paa samme Maade paa Solens Overflade som her paa Jorden, thi der ere „Materiens Brand“ 28½ Gang stærkere end hos os. Jo større og jo mere masseholdigt et Verdenslegeme er, og vore Herkules'er vilde, dersom de henflyttedes til Solen eller en anden Fjg stjerne, præsenterede sig som uheldige Svæklinge. Den omvendte Slutning gjælder for de mindre Verdenslegemer, altsaa navnlig for Planeterne og Maanerne. Paa de store Kloder maatte vi selvfølgelig møde Gullivers Kæmper, paa de mindste hans Lillepiter. Fremdeles maa man ikke overse, at Livet vilde gaa til Grunde paa en fuldstændig afkjølet Fjg stjerne, hvis ikke en anden Fjg stjerne som Sol kunde hde den Vsh og Varme i tilstrækkeligt Maal, men hertil staa Fjg stjernerne for langt fra hinanden. Man tænke blot paa den uhyre Afstand mellem vor Sol og den Fjg stjerne, som hidtil er funden at staa den nærmest. (Fort.)

Saligt er det Menneske, som finder Visdom, og det Menneske, som fremjører Forstand.

Herren grundfæstede Jorden ved Visdom; han beredte Himlene ved Forstand.

Salomon.

Blanding.

Hvad Embedsmændene i Utah koster Statskassen.

»Herald« leverer følgende lille Regnskab over, hvad det koster „Dukel Sam“ (de forenede Staters Regjering) vedvarende at holde Utah som Territorium. Sidste Kongres bevilgede følgende Summer: 2,600 Dollar aarlig til Guvernøren; 12,000 til Overdommieren og hans tre Associate Dommere; 1,800 til Sekretæren; 11,940 i Gager til Legislaturens Medlemmer; dernæst 1,200 i Rejsepenge for

de samme Herrer; 5,110 til Skrivematerialier, Leje af Lokaler, Alerke osv.; 3,750 til Trykning af Bills, Love og Journaler. Dernæst kommer Utah-Kommissionen med 25,000 i Gager og 8,500 i Rejseudgifter, Kontorleje osv. Saa have vi 25,000 Dollar til Lønning af Valgembedsmændene, og 5,500 til Surveyør General, samt 1,300 til hans Kontorleje. Dernæst finder vi 1,000 Dollar til Kommissionens tilfældige Udgifter og 6,402 til Dækelse af en Underbalance i Utah Domstolens Regnskaber. Dernæst kommer 40,000 Dollar til Domstolens løbende Udgifter samt 45,000 Dollar til Forbedringer ved Penitentiariat. I alt 196,202 Dollar. Man kan heraf se, at der ogsaa findes en lys Side ved vort territoriale Afhængighedsforhold. Var Utah en Stat, maatte vi selv bære de fleste af disse Udgiftsposter og flere til.

Kjære Minder.

Skrevet paa Atlanterhavet, den 2. November 1889.

J Tanken søger jeg endnu tilbage
Til mangt et Sted, hvor Venner jeg forlod,
Hvor jeg har nydt saa mange glade Dage,
Og hvor mit Barndomshjem og Bugge stod,
Den svundne Tid — saa rig paa kjære Minder —
Nu, som en Drøm, kun for mig træder frem;
Og skjønt paa Havet jeg mig nu befinder,
Saa tænker jeg paa Danmark og paa dem.

Jeg glemmer aldrig Danmarks Bøgeskove,
Dets grønne Eng og blomsterklædte Bang,
De tusind Snekker og den sølvblaa Bove
Der frydede min Sjæl saa mangen Gang;
Dog mest af Alt, som Danmark har i Gjemme,
Er dyrebart for mig mit Bennetal —
Gud signe dem! — jeg aldrig dem skal glemme,
Men hvor jeg færdes, jeg dem mindes skal.

C.

Indhold.

Tale af Præs. Wilford Woodruff.	65	Korrespondancer	73
En katolsk Præsts Ombvendelse	71	Fragmenter af Astronomiens Filisofi	74
Red. Bem.:		Blanding	79
Nogle af de Helliges Pligter	72	Kjære Minder	80
Ankomst og Bestikkelser	72		

Kjøbenhavn.

Udgiver og forlagt af C. D. Feldsted, Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trukt hos F. C. Borbing (B. Peterien).